

Emerson Hough

MOŽJE

Roman

»Tiho, Annie!« je velela Kitty. »Dajte puško meni! Če še kedaj zvem, da ste streljali na Benjeja, vas tisto minuto spodim!«

»Vidite,« se je obrnila k meni, »Annie je bila prej omožena z Benjejem Martinom, ki dela pri polkovniku Meriwetherju v onile hiši tam za drevjem.«

»Še danes sem njegova žena,« je dejala Annie med dvema ihtljajema. »Boli že kakor tista mršava deklina, ki zdaj živi z njo.«

»Vse, kar je res,« je rekla Kitty. »Benje naj bi se vsaj ognil bivše žene, če že gre tod okoli.«

»Druga itak nočem,« je dejala Annie. »Samo njegove neotesanosti ne prenesem. Poglejte, prav to srajco, ki jo ima na sebi, sem mu jaz zašila; še čevlje, ki jih nosi, sem mu kupila.«

»Annie je malo prida strelec,« mi je pojasnila Kitty. »Ne vem, kolikokrat je že iz zasede streljala na Benjeja, pa ga vselej zgreši. Prvikrat je poslal polkovnik Meriwether četo vojakov, naj pogledajo, kaj se godi, in ko sem mu pojasnila, da je bila moja kuharica, je rekel, da je vse v redu in če je zgrešila Benjeja, da ni to nikomur v škodo, če bi ga bila slučajno ubila, da bi se mu zgodilo samo to, kar zasluži. Annie je najboljša kuharica v vsej vojski in polkovnik to ve. Ali mi res tako, Annie?«

»Če bi znala le tudi tako streljati, kakor kuhar, bi bilo to velika tolažba za mojo dušo,« je dejala Annie. »A drugič mi ta zani-karni črnc ne uide.«

»Tako je, da,« je rekla Kitty. »Počakajte do jutri zjutraj, in ko se pokaže, naslonite puško na okno. — Kakor vidite, gospod Cowles, storimo vse, da bi bili naši posli srečni in zadovoljni,« se je obrnila k meni.

»A zdaj, prijatelj, je skrajni čas, da se pripravite na važne dolžnosti, ki vas čakajo. Stopite tamle v Mattovo sobo, Johnson vam takoj prinese preobleko.«

Tako sem se končno napravil v uniformo kapetana Stevensona, ki mi je ugajala, čeprav je bila bluza v hrbet nekoliko tesna. Ko bi si bil moral nadeti krinko, ki so jo bili tudi prinesli, sem se obo-

tavil, zakaj vsako tako našemljenje mi je bilo od nekdaj zoprno. A če bi se bil uprl občemu redu, bi se bil utegnil zdeti komu neotesan in tako sem se, dasi z odporom v duši, predal v roke gostiteljice, ki je brez prizanašanja ukrojila mojo vnanost po svoje.

»Mene boste spoznali po rožah na obleki,« je rekla Kitty. »Sunnim, da so samo tiskane na svilo. Kadar bo Matt major in jaz gospa majorjeva, jih bova imela z roko izveze; a dan kapetanske plače se ne vrača niti pol tako pogosto, da bi si mogla že zdaj privoščiti takošno razkošje.«

»Vsekako vas bom spoznal, gospa Kitty,« sem dejal. »A zdaj, kar se tiče tiste Ellen, kako bom spoznal njo?«

»Vobče je ne poznate!«

»Ali ne bi mogli vsaj nekoliko izdati, kakšna bo?«

»Kje, saj se mi niti ne sanja! Ellen se nikoli ne ponavlja. Na plesu bo skupina dvanajstih krasotic, najnevarnejših deklet iz vsega St. Louisa. Srečali se boste z vsemi in na vas je, da uganete, katera je Ellen.«

»Zvedeti pa ne morem, za nič na svetu ne?«

»Za nič na svetu ne. A nikar si ne belite glave! Danes veselje brez konca in kraja, jutrišnjega dne pa ni.«

»Pa — ali je dovoljeno komu do norosti radi, nikakor pa ne vsem dvanajstim namah. A zdaj moramo iti. Glejte, ali ni lepo?«

Prizor na zbirališču je bil postal res veselejši nego kdaj poprej. Z vseh prenapolnjenih galerij ob štirikotniku se je oglašal smeh in čebljanje; videti je bilo, kakor bi hiše okoli zbirališča kar prekipevale. S tem hrupom so se zlivale vesele melodije godbe in — bogme! — zdaj pa zdaj smo slišali pokanje zamaškov po Častniški ulici. Vojska se je zabavala.

A tisti mah se je oglašil od nekod jasni zvok krilnega roga, ki je zdramil občo pozornost. Videli smo široko vihanje zastave, ki so jo potegnili na visoki drog. Takoj nato so potegnili kvišku s plamenicami obsajen obroč, ki se je ustavil v taki legi, da je dobro osvetljeval zastavo. Nastopil je trenutek tišine, nato pa je zagrmelo po vsem zbirališču ploskanje in moške so z globokimi glasovi pozdravili zastavo. Spet so godbe zaigrale narodno himno. Iz te so zdajci prešle v poredno melodijo konjeniške pesmi. Igraje so prikorakale vse štiri godbe na sredo zbirališča in se ustavile pri plesnem paviljonu, kjer so vsi tisti godci, ki so jih bili odbrali za

orkester, stopili na svoja mesta ob plesišču.

Gmeča se je selila z galerij na trg. Iz vseh hiš so se usipale neverjetne množice dam in gospodov v uniformi ali večerni obleki; vsi so bili maskirani in vsi so se iz dna duše vdajali čaru večera.

»Nocoj sme biti vsak nezvest,« mi je rekla Kitty, »jutrišnje solnce mu bo dalo odvezo. Ali ni zabavna ta stvar, kakršna je v resnici? Toliko hrupa je po svetu zastran tega, samo ker ljudje ne vedo, da je mož po prirodi stanovito in hkratu poligamno bitje. Verjemite mi, v naukih Mormonov tam na Zahodu je marsikaj resničnega!«

»Da, pogledite na primer Benjeja,« sem odvrnil. »To je duh novih obrazov.«

»Vidite, časih vas sreča na ulici ali v cerkvi kak obraz, ki vam v naslednjem trenutku za zmerom izgine izpred oči,« je nadaljevala. »Tudi meni se je enkrat tako zgodilo. Blazno sem koprnela, da bi šla s tistim človekom. Ko sem ga spet videla, sem še bolj norela. Videla sem ga v tretje, jela sem mu dvoriti kakor iz uma, in tedaj —«

»Da, je rekla gospa Kitty in mirno vzdihnila, »seveda je bil to Matt. V pogovoru 'Kar Bog združi' — je res nekaj resnice.«

»Tedaj ste se z njim poročili,« sem dejal, zakaj njiju vdanost drug drugemu mi je bila znana. »A tisti, ki združi, mora biti res Bog, ne človek.«

»Kakor vidim, filozofirava, namestu da bi plesala.«

»Jaz ne! Nocoj smo zato tukaj, da bomo mladi. Vi, Jack, že celo — in prav tako, kakor ste vi, je —«

»Ellen?«

»Da, prav tako je tudi Ellen.«

Plesišče se je jelo polniti s plesalci. Pred nama se je vrtil kaleidoskop veselih barv, nad katerimi se je vznášal dih izbrane godbe. Vse to je izžarevalo nežen čar, za katerega nisem bil nikoli nedostopen. Tudi zdaj sem čutil, kako me obhaja nekakšna mirna zadovoljnost, in nič več mi ni bilo do tega, da bi filozofiral.

Vzdihnil sem in pomislil, da sem res še mlad. Obrnil sem se, da bi se pomenil z gostiteljico, pa ona je bila že odšla po svojih opravkih. Tako sem stal tam pol ure in se smehljaj samemu sebi. Vse doslej še nisem bil videl tiste zagonetne Ellen, čeprav me je skozi krinko premerila nekatera dvojica oči, ki je med plesom ali promeniranjem šinila mimo mene. Tedajci pa sem začutil, kako me je nekdo potegnil za rokav.

Din. 229.-

Gumasti kanadski čevlji.

Lahko se snažijo — a vzdržnejši so kot usnjeni.



Gumasta obutev Bata — najboljša zoper vodo in blato.

Bata

Din. 269.-

Gumasti škornji.

Za vsakega, ki dela na viagi in v blatu! Poljedelec jih mora imeti pri delu na vlažnem polju ali v hlevu. Za šoferja so neprecenljivi pri čiščenju avtomobila.



Zveza industrijcev na slovenskem ozemlju kraljevine Jugoslavije

javiča prežalostno vest, da je danes dne 21. februarja 1930 ob 9. uri predpoldne v svoji hiši na Bregu po kratki bolezni preminul gospod

Peter Kozina

tovarnar, imetnik visokih redov, član Predsedništva Zveze industrijcev itd.

Blagopokojnik je prezaslužno deloval v našem Predsedništvu vse od ustanovitve naše organizacije. Spoštovali in ljubili smo ga kot plemenitega, dobrega moža, in upravičeno smo bili ponosni na uspehe njegovega dela. V zgodovini slovenskega gospodarstva bo njegovo spoštovano ime zavzemalo odlično mesto. Slava njegovemu svetlemu spominu!

V Ljubljani, dne 21. februarja 1930.



Danes, dne 21. februarja 1930 je končal svojega življenja pot odvetnik, gospod

dr. Josip Jerič

član načelstva, rentne komisije in revizor Pokojninskega zavoda za nameščence itd.

Pokojnik je bil član avtonomne uprave Pokojninskega zavoda od njenega početka. Bil je neumoren delavec na socialnem polju in v veliki meri je njegova zasluga, da je zavod dosegel sedanjo višino.

Predragemu pokojniku in vzornemu sodelavcu bomo ohranili zvest in trajen spomin.

Pogreb se bo vršil izpred mrtvašnice, Stara pot 2, v soboto, dne 22. t. m. ob 16. uri.

Pokojninski zavod za nameščence v Ljubljani



MESTNA OBČINA LJUBLJANA sporoča prežučno vest, da je njen občinski svetovalec, gospod

dr. Josip Jerič,

advokat v Ljubljani

danes zjutraj po mukopolnem bolehanju preminul. Svojemu vestnemu in vnetemu sodelavcu, ki je bil izza januarja 1928 član občinskega sveta in je bil iz svojega dela iztrgan v najboljši moški dobi 49 let, bo občina trajno ohranila hvaležen spomin.

V Ljubljani, dne 21. februarja 1930.



Globoko potrti in žalostnim srcem javljamo tužno vest, da je danes dne 21. februarja preminul gospod

Peter Kozina

veleindustrijalec, šef tvrdke Peter Kozina & Ko., član predsedništva Zveze industrijalcev
član cenz. odbora Narodne banke kraljevine Jugoslavije, filijale Ljubljana, imejitelj re-
da sv. Save III. r. itd., itd.

Izgubili smo v njem neumornega in velezaslužnega sodelavca, vzornega šefa in delavca, ki si je s svojimi bogatimi izkušnjami in znanjem pridobil neveljavne zasluge in splošno priznanje.

Z ustanovitvijo velikega industrijskega podjetja, največjega te stroke v naši kraljevini, in s svojim vzornim delovanjem na industrijskem polju si je postavil spomenik, ki bo ohranil njegovo ime tudi bodočim rodovom.

Smrt nam ga je ugrabila nepričakovano v vnetem delu, v katerem je ves živel — poln neupogljive volje in vztrajnosti. Zapušča vrzel, ki jo bo težko izpopolniti.

Njegov spomin bo živel v nas, njegove tradicije nas bodo vodile pri nadaljnjem razvoju našega podjetja.

Pogreb se bo vršil v nedeljo, dne 23. t. m., ob 5. popoldne iz hiše žalosti, Breg 20, na pokopališče k Sv. Križu.

Ljubljana, 21. februarja 1930.

„PEKO“, družba z o. z.
fabrikacija in prodaja čevljev
LJUBLJANA-TRŽIČ



S potrtem srcem javljamo žalostno vest, da je danes, dne 21. februarja preminul gospod

dr. Josip Jerič

predsednik Nadzorstvenega sveta Zadrúžne gospodarske banke d. d. v Ljubljani,
član nadzorstva Zadrúžne zveze v Ljubljani, član načelstva Pokojn. zavoda
za nameščence v Ljubljani, član občinskega sveta mesta Ljubljane, odvetnik itd.

Pokojnik je bil naš vnet in požrtvovalen sodelavnik, ki je dolgo vrsto let s svojimi bogatimi izkušnjami in znanjem pomagal zavodu ter si je s tem pridobil velike zasluge.

Ohranili ga bomo v trajnem hvaležnem spominu.

V LJUBLJANI, dne 21. februarja 1930.

Upravni svet, Nadzorstveni svet in ravnateljstvo
Zadrúžne gospodarske banke d. d. v Ljubljani



Žalosnihi src javljamo tužno vest, da je po kratki težki bolezni dne 21. februarja ob 9. uri dopoldne Bogu vdano preminul naš ravnatelj, gospod

Peter Kozina

veleindustrijalec, šef tvrdke Peter Kozina & Co., član predsedništva Zveze industrijalcev, član cen. odbora Narodne banke kraljevine Jugoslavije, filijale Ljubljana, imejitelj reda Save III. r. itd. itd.

Bil je vzoren šef, velik človek in blaga duša.

Pogreb nepozabnega pokojnika se vrši v nedeljo, dne 23. februarja iz hiše žalosti, Breg št. 20.

Velikega pokojnika ohranimo v večnem spominu. Njegovi duši bodi mir in pokoj.

Ljubljana, dne 21. februarja 1930.

Nameščenci tvrdke „Peko“, družba z o. z., fabrikacija in prodaja čevljev, Ljubljana — Tržič



Sredi močno zastavljenega dela ugrabila nam je kruta usoda našega ravnatelja in vodjo, gospoda

Petra Kozina

industrijalec, šef tvrdke Peter Kozina & Co., člana predsedništva Zveze industrijalcev, člana cen. odbora Narodne banke kraljevine Jugoslavije, filijale Ljubljana, imejitelj reda sv. Save III. r. itd. itd.

ki je, previden s sv. zakramenti, po kratki težki bolezni dne 21. februarja ob 9. uri dopoldne v Gospodu zaspal.

Pogreb nepozabnega pokojnika se vrši v nedeljo, dne 23. februarja iz hiše žalosti, Breg št. 20.

Pokojniku bodi večni spomin.

Ljubljana, dne 21. februarja 1930.

Ravnateljstvo „Peko“ d. z o. z., fabrikacija in prodaja čevljev, Ljubljana — Tržič



Brez posebnega naznanila

Preminul je v petek, dne 21. t. m. ob 9. uri dopoldne, previden s sv. zakramenti za umirajoče, gospod

Peter Kozina

veleindustrijalec in imejitelj reda sv. Save III. kl.

Pogreb nepozabnega pokojnika bo v nedeljo, dne 23. februarja 1930 ob 1/25 uri popoldne iz Brega št. 20 na pokopališče k Sv. Križu.

Sv. maše zadušnice se bodo brale v več cerkvah.

Ljubljana, dne 21. februarja 1930.

Žalujoči ostali.

Občina Ljubljana
MESTNI POGREBNI ZAVOD
v Ljubljani

3645